

Αριθμός 1434/1999

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 18 Ιανουαρίου 1999 με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος και των αρχαιοτέρων του Συμβούλων που είχαν κάλυμα, Γ. Παναγιωτόπουλος, Ειρ. Σαρπ, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Χρ. Ντουχάνης, Πάρεδροι Γραμματέας η Μ. Ιωαννίδου.

Για να δικάσει την από 18ης Μαΐου 1992 αίτηση :

Το υ Βασιλείου Καρυωτάκη, ηλεκτρολόγου μηχανολόγου, εργολάβου δημοσίων έργων, κατοίκου Παπάγου Αθηνών (οδός Δελβίνου αρ. 14), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Αν. Καραχάλιο (Α.Μ. 3427), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά των : 1) Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, ο οποίος παρέστη με την Γαρ. Σκιάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και 2) Λιμενικού Ταμείου Δωδεκανήσου, το οποίο παρέστη με τους δικηγόρους α) Νικ Χατζημιχάλη (Α.Μ. 6867) και β) Παναγ. Παρασκευά (Α.Μ. 70/96 Δ.Σ. Ρόδου), που τους διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων επιδιώκει να αναιρεθεί η 2490/1991 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητού, Συμβούλου Γ. Παναγιωτόπουλου.

./.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αναιρεσειόντος, ο οποίος αναφέρθηκε στην εισήγηση, τους πληρεξουσίου του αναιρεσιβλήτου Ταμείου και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψη της υπό κρίση αιτήσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και ,

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, διά της υπό κρίσιν αιτήσεως, διά την άσκηση της οποίας κατεβλήθησαν τα νόμιμα τέλη, εκδοθέντων των υπ' αριθμ. 406040 και 406041 του έτους 1992 διπλοτύπων εισπράξεως της Δημοσίας Οικονομικής Υπηρεσίας Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Πειραιώς και το κατά νόμον παράβολον (υπ' αριθμ. 679252 έτους 1992 ειδικόν έντυπον παραβόλου), ζητείται παραδεκτώς η αναίρεσις της υπ' αριθμ. 2490/1991 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς. Διά της αποφάσεως ταύτης, εκδοθείσης κατόπιν της υπ' αριθμ. 370/1990 προδικαστικής αποφάσεως του αυτού Διοικητικού Εφετείου, απερρίφθη προσφυγή του αναιρεσειόντος, ο οποίος διά της υπογραφείσης εις Ρόδον από 23 Μαρτίου 1982 συμβάσεως μεταξύ αυτού και του Λιμενικού Ταμείου Δωδεκανήσου, το οποίον, κατά τον νόμον, αποτελεί νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (άρθρ. 1 παράγρ. 2 Β.Δ. 14/19.1.1939, Α. 24, Α.Ν. 952/1949, Α. 101, πρβλ. Σ.τ.Ε. 648/1987), είχε αναλάβει την εκτέλεσιν του δημοσίου έργου "Επίβλεψη και συντήρηση για τρία έτη των δικτύων ηλεκτροφωτισμού των λιμένων Δωδεκανήσου". Διά της προσφυγής του αυτής ο αναιρεσειών είχε ζητήσει 1) την

./.

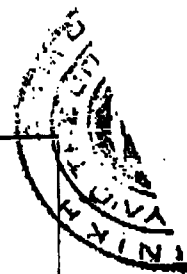
Αριθμός 1434/1999

-3-

ακύρωσιν της τεκμαιρομένης, λόγω απράκτου παρόδου της υπό του νόμου τασσομένης προθεσμίας, απορρίψεως εκ μέρους του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων της από 25 Νοεμβρίου 1986 αιτήσεως θεραπείας του αναιρεσειόντος κατά της τεκμαιρομένης, λόγω απράκτου παρόδου της, κατά τον νόμον, προθεσμίας, απορρίψεως εκ μέρους της Διευθύνσεως Τεχνικών Υπηρεσιών του Νομού Δωδεκανήσου της από 4 Ιουλίου 1986 ενστάσεως αυτού, στρεφομένης κατά του υπ' αριθμ. Τ.Τ./Π.6/111/4713/85/3.7.1986 εγγράφου του Λιμενικού Ταμείου Δωδεκανήσου, διά του οποίου εκ της 1ης πιστοποιήσεως είχε περικοπή ποσόν 1.652.560 δραχμών, ως και 2) την αναγνώρισιν ότι το αναιρεσίβλητον Λιμενικόν Ταμείον οφείλει εις τον αναιρεσειόντα α) 1.760.560 δρχ. εκ της 1ης πιστοποιήσεως εντόκως προς 25% ετησίως από 20 Μαΐου 1985, άλλως από της καταθέσεως του δικογράφου της κριθείσης υπό του δικάσαντος δικαστηρίου προσφυγής του αναιρεσειόντος, μέχρι πλήρους εξοφλήσεως του χρηματικού ποσού αυτού, β) την διαφοράν της αυξήσεως των τελών χαρτοσήμου, ανερχομένην εις 106.107 δρχ., εντόκως προς 25% ετησίως από 20 Φεβρουαρίου 1985, άλλως από της καταθέσεως του ανωτέρω δικογράφου, μέχρι πλήρους εξοφλήσεως του ποσού αυτού και γ) τόκους υπερημερίας προς 25% ετησίως δι' οιονδήποτε χρηματικόν ποσόν κατεβλήθη μετά την 20 Φεβρουαρίου 1985.

2. Επειδή, εις τον Ν. 1406/1983 (Α. 182), ο οποίος εξεδόθη βάσει της διατάξεως της παραγρ. 1 του άρθρ. 94 του Συντάγματος, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι εις την δικαιοδοσίαν των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων υπάγονται και αι διοικητικάί διαφοραί ουσίας, αι αναφερόμεναι εκ της εφαρμογής της νομοθεσίας περί διοικητικών συμβάσεων (άρθρ. 1 παράγρ. 2 εδάφ. ι), εις τας οποίας περιλαμβάνονται ειδικώτερον, εν όψει των ορισμών της

./.

Αριθμός 1434/1999

-4-

διατάξεως του άρθρ. 7 του νόμου τούτου, και αι διαφοραί εκ συμβάσεων περί εκτελέσεως δημοσίων έργων, εκδικαζόμεναι εις πρώτον και τελευταίον βαθμόν υπό του οικείου Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου (άρθρ. 7 παράγρ. 2). Περαιτέρω, διά της παραγρ. 1 του άρθρ. 9 του αυτού Ν. 1406/1983 ως ημερομηνία ενάρξεως της εκδικάσεως υπό των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων των περί των το εδάφ. 1 της παραγρ. 2 του άρθρ. 1 του ιδίου νόμου διαφορών καθωρίσθη η 11 Ιουνίου 1985. Ακολούθως, εις την παράγρ. 2 του αυτού άρθρ. 9 του Ν. 1406/1983 ορίζεται ότι : "Για την εφαρμογή των διατάξεων της προηγούμενης παραγράφου λαμβάνεται υπ' όψη ο χρόνος, κατά τον οποίο εκδόθηκε η διοικητική πράξη ή συντελέσθηκε η παράλειψη ή κατά τον οποίο γεννήθηκε η αξίωση και είναι δυνατή η δικαστική επιδίωξή της". Εκ των διατάξεων τούτων συνάγεται ότι, προκειμένου περί διαφορών εκ διοικητικών συμβάσεων, κρίσιμος διά τον καθορισμόν της δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων ή, αντιθέτως, των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, είναι ο χρόνος, κατά τον οποίον εγεννήθη η αξίωσις και κατέστη δυνατή η δικαστική επιδίωξις αυτής. Εάν δε ο νόμος, προκειμένης της δικαστικής επιδίωξεως της αξιώσεως, απαιτεί, επί ποινή απαραδέκτου, διοικητικήν διαδικασίαν προ της προσφυγής εις το δικαστήριον, η τήρησις της διαδικασίας ταύτης, αποτελούσα προϋπόθεσιν του παραδεκτού του ενδίκου μέσου και, ως εκ τούτου, μη εμπόδιον εις την έννοιαν του γεγεννημένου και δικαστικώς επιδιωξιμού της αξιώσεως, ερευνάται υπό του δικαστηρίου, εις την δικαιοδοσίαν του οποίου υπάγεται η διαφορά (πρβλ. Α.Ε.Δ. 14/1992, Σ.τ.Ε. 2931/1994 Ολομ., 173/1996, 118/1997).

3. Επειδή, κατά την εφαρμοστέαν εν προκειμένω (άρθρ. 5 παράγρ. 8 και άρθρ. 27 παράγρ. 2 Ν. 1418/1984, Α. 23, απόφασις Υπουργού Δημοσίων Έργων υπ' αριθμ. ΕΔ2α/01/9/Φ.Ν. 294/30.1.1985,

./.

Αριθμός 1434/1999

-5-

φ. 49/30.1.1985, τ.Β, και άρθρ. 15 Ν. 1561/1985, Α. 148) διάταξιν της παραγρ. 1 του άρθρ. 7 του Ν.Δ. 1266/1972 (Α. 198), "Η πληρωμή εις τον ανάδοχον του έργου γίνεται τμηματικώς κατά την διάρκειαν κατασκευής του έργου βάσει πιστοποιήσεως των εκτελεσθεισών εργασιών. Αι πιστοποιήσεις συντάσσονται παρά του αναδόχου του έργου κατά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα εν τη συμβάσει, αι δε βάσει αυτών πληρωμαί ενεργούνται παρά του κυρίου του έργου, μετ' έλεγchon και επισημειωματικήν έγκρισιν της διευθυνούσης Υπηρεσίας, εντός μηνός από της υποβολής των. Εάν η πληρωμή καθυστερήση πέραν του μηνός από της λήξεως της προθεσμίας καθ' ην ώφειλε να πραγματοποιηθή άνευ υπαιτιότητος του αναδόχου του έργου, ούτος δικαιούται τόκου υπερημερίας επί των καθυστερουμένων ποσών . . .". Εν συνεχεία, το νομοθέτημα τούτο προβλέπει εις μεν το εφαρμοστέον εν προκειμένω (άρθρ. 12 και άρθρ. 27 παράγρ. 1 Ν. 1418/1984, άρθρ. 15 Ν. 1561/1985, άρθρ. 61 παράγρ. 1 Π.Δ. 609/1985, Α. 223), άρθρ. 16 την διοικητικήν διαδικασίαν επιλύσεως των αναφουομένων εκ συμβάσεων περί εκτελέσεως δημοσίων έργων διαφορών, της διαδικασίας ταύτης, η οποία συνιστά ενδικοφανή προσφυγήν, κατά τας διατάξεις των παραγρ. 2, 3, 4 και 5 του άρθρ. 19 του Π.Δ. 341/1978 (Α. 71), εφαρμοστέας και επί διαφορών του Ν. 1406/1983 (άρθρ. 4 Ν. 1406/1983), αποληγουσής εις άσκησιν αιτήσεως θεραπείας, επί της οποίας αποφαινεται ο Υπουργός (ήδη) Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων εντός προθεσμίας τριών μηνών από της επιδόσεως εις τούτον της αιτήσεως θεραπείας (παράγρ. 7), εις δε το επίσης εφαρμοστέον εν προκειμένω (άρθρ. 13 και άρθρ. 27 παράγρ. 1 Ν. 1418/1984, άρθρ. 15 Ν. 1561/1985, άρθρ. 61 παράγρ. 1 Π.Δ. 609/1985), άρθρ. 17 ότι, εις περίπτωσιν διαφωνίας του αναδόχου προς τον κύριον του έργου, της προσφυγής ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου προηγεΐται υποχρεωτικώς και επί ποινη

./.

Αριθμός 1434/1999

-6-

απαρადέκτου της προσφυγής αυτής η κατά το ανωτέρω άρθρ. 16 αίτησις θεραπείας (παράγρ. 4).

4. Επειδή, εκ της παρατεθείσης εις την προηγουμένη σκέψιν παραγρ. 1 του άρθρ. 7 του Ν.Δ. 1266/1972 συνάγεται ότι η Διευθύνουσα Υπηρεσία, συντρεχουσών των ειδικωτέρων προϋποθέσεων της διατάξεως της παραγρ. 11 του άρθρ. 50 του Π.Δ. 475/1976 (Α. 172), υποχρεούται εντός μηνός από της υποβολής εκ μέρους του αναδόχου του έργου πιστοποίησης όπως προβή εις την έγκρισιν της πιστοποίησης ταύτης, διότι, άλλως, ήτοι εάν η ανωτέρω μηνιαία προθεσμία παρέλθη άπρακτος, η υποβληθείσα πιστοποίησης θεωρείται, άμα τη παρόδω της προθεσμίας ταύτης, εγκεκριμένη, τυχόν δε μεταγενεστέρως γενομένη έγκρισίς της είναι τυπική, επιβεβαιούσα απλώς την διά της παρόδου της εν λόγω προθεσμίας χωρήσαν έγκρισιν της υποβληθείσης πιστοποίησης. Η δε Διευθύνουσα Υπηρεσία δεν δύναται πλέον να τροποποιήση την ήδη αυτοδικαίως διά της παρόδου μηνός από της υποβολής της εγκριθείσαν πιστοποίησης (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1921/1993), διότι, τυχόν εκδιδόμενη μετά την πάροδον της προθεσμίας αυτής τροποποιητική της υποβληθείσης πιστοποίησης πράξις της Διευθυνούσης Υπηρεσίας, ως εκδιδόμενη αναρμοδίως κατά χρόνον, είναι παράνομος και, ως εκ τούτου, ακυρωτέα (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1674/1997). Παρά ταύτα, εάν η Διευθύνουσα Υπηρεσία διά πράξεώς της, εκδιδόμενης μετά την πάροδον της ως άνω μηνιαίας προθεσμίας, τροποποιήση την υποβληθείσαν πιστοποίησης, εκ της τοιαύτης τροποποιητικής και βλαπτικής των εννόμων συμφερόντων του αναδόχου του έργου πράξεως γεννάται από του χρόνου εκδόσεως της πράξεως ταύτης σχετική αξίωσις του αναδόχου του έργου, η δικαστική επιδίωξις της οποίας δεν καθίσταται, προδήλως, δυνατή προ του χρόνου τούτου.

./.

5. Επειδή, εν προκειμένω, διά της προσβαλλομένης αποφάσεως εγένοντο, ειδικώτερον, δεκτά τα εξής : Ο αναιρεσειών υπέβαλε προς την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν την 19 Δεκεμβρίου 1984 προς έγκρισιν και, εν συνεχεία, προς πληρωμήν την 11ην πιστοποίησιν (λογαριασμός) συνολικού ύψους 3.608.560 δρχ. Η πιστοποίησις αυτή ενεκρίθη την 4 Νοεμβρίου 1985 διά ποσόν 1.956.000 δρχ. και, ούτω, περιεκόπη εκ της εν λόγω πιστοποιήσεως ποσόν $(3.608.560 - 1.956.000 =)$ 1.652.560 δρχ. Η τοιαύτη περικοπή εγνωστοποιήθη εις τον αναιρεσειόντα την 3 Ιουλίου 1986 διά του υπ' αριθμ. Τ.Τ./Π6/111/4713/85/3.7.1986 εγγράφου του Λιμενικού Ταμείου Δωδεκανήσου. Ο αναιρεσειών, αξιών το, κατά τα ανωτέρω, περικοπέν χρηματικόν ποσόν, μετά τήρησιν των υπό του νόμου προβλεπομένων ενδικοφανών προσφυγών, ήσκησε την αχθείσαν ενώπιον του δικάσαντος δικαστηρίου προσφυγήν του, η οποία απερρίφθη, ως απαράδεκτος διά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

6. Επειδή, εφ' όσον, κατά τα εις την προηγουμένην σκέψιν, η 11η πιστοποίησις του ενδίκου δημοσίου έργου υπεβλήθη εκ μέρους του αναιρεσειόντος, αναδόχου του έργου αυτού, εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν προς έγκρισιν την 19 Δεκεμβρίου 1984, εντός μηνός από της ημερομηνίας ταύτης, η Διευθύνουσα Υπηρεσία ηδύνατο, κατά τα ήδη εκτεθέντα, να προβή εις την έγκρισιν της πιστοποιήσεως ταύτης, καθ' όσον διά μόνης της απράκτου παρόδου της μηνιαίας προθεσμίας αυτής η εν λόγω πιστοποίησις θεωρείται ως αυτοδικαίως εγκριθείσα. Παρά ταύτα, ως βεβαιούται διά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Διευθύνουσα Υπηρεσία την 4 Νοεμβρίου 1985, ήτοι μετά την άπρακτον πάροδον της μηνιαίας προθεσμίας ταύτης, προέβη εις την έγκρισιν της πιστοποιήσεως αυτής, εκ της οποίας, μάλιστα, περιέκοψε ποσόν 1.652.560 δρχ., την

./.

περικοπήν δε ταύτην εγνωστοποίησε προς τον αναιρεσείοντα διά του υπ' αριθμ. Τ.Τ./Π.6/111/4713/85/3.7.1986 εγγράφου της. Εν όψει τούτων, από της 4 Νοεμβρίου 1985, αφ' ότου, δηλαδή, η Διευθύνουσα Υπηρεσία προέβη εις περικοπήν εκ της 11ης πιστοποιήσεως του ως άνω χρηματικού ποσού, εγεννήθη, κατά τα ανωτέρω εκτεθέντα, ως προς το περικοπέν, κατά τα ως άνω, χρηματικόν ποσόν, αξίωσις του αναιρεσείοντος, η δικαστική επιδίωξις της οποίας κατέστη δυνατή από του αυτού, ως ανωτέρω, χρόνου. Συνεπώς, εφ' όσον η διά της προσφυγής του αναιρεσείοντος αχθείσα ενώπιον του δικάσαντος δικαστηρίου αξίωσις, αναφυσείσα κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας περί διοικητικών συμβάσεων, εις τας οποίας περιλαμβάνονται εν όψει, ειδικώτερον, των ορισμών του άρθρ. 7 του Ν. 1406/1983, και αι συμβάσεις περί εκτελέσεως δημοσίων έργων, εγεννήθη και κατέστη δικαστικώς επιδιώξιμος την 4 Νοεμβρίου 1985, ήτοι μετά την 11 Ιουνίου 1985, τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια είχαν δικαιοδοσίαν να επιληφθούν της διαφοράς αυτής και, ως εκ τούτου, το δικάσαν, Διοικητικόν Εφετείον δεν εστερείτο δικαιοδοσίας να επιληφθή επί της ως άνω προσφυγής του αναιρεσείοντος. Αν και, κατά την γνώμην του Συμβούλου Γεωργίου Παναγιωτοπούλου, προς την οποίαν ετάχθη και ο Πάρεδρος Μιχαήλ Πικραμένος, το δικάσαν δικαστήριον εστερείτο δικαιοδοσίας επί της ανωτέρω προσφυγής του αναιρεσείοντος. Τούτο δε διότι, συμφώνως προς την παράγρ. 1 του άρθρ. 7 του Ν.Δ. 1266/1972, από της 19 Ιανουαρίου 1985 (χρόνος προγενέστερος της 11.6.1985), δηλαδή από της απράκτου παρόδου μηνός από του χρόνου (19.12.1984) υποβολής εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν της 11ης πιστοποιήσεως προς έγκρισιν, εγεννήθη, ως προς την 11ην πιστοποίησιν, αξίωσις του αναιρεσείοντος και κατέστη δικαστικώς επιδιώξιμος. Η αξίωσις δε αύτη αφορά αδιακρίτως εις ολόκληρον το χρηματικόν ποσόν (3.608.560 δρχ.), το

./.

οποίον αναφέρεται εις την πιστοποίησιν αυτήν. Και ναι μεν, κατά τα διαληφθέντα εις προηγουμένην σκέψιν άρθρ. 16 και 17 του Ν.Δ. 1266/1972, διά το παραδεκτόν της προσφυγής εις το δικαστήριον απαιτείται η τήρησις της υπό του άρθρ. 16 του Ν.Δ. 1266/1972 διαγραφομένης διοικητικής διαδικασίας, πλην η τήρησις της διαδικασίας ταύτης, η οποία αποτελεί δικονομικήν προϋπόθεσιν του παραδεκτού της προσφυγής και, ως εκ τούτου, δεν εμπίπτει εις την έννοιαν του δικαστικώς επιδιωξίμου της αξιώσεως, θα ερευνηθή υπό του δικαστηρίου, το οποίον έχει δικαιοδοσίαν επί της διαφοράς (πρβλ. Σ.τ.Ε. 173/1996, 118/1997). Το ότι δε εν προκειμένω η Διευθύνουσα Υπηρεσία μεταγενεστέρως, και μάλιστα μετά την 11 Ιουνίου 1985, διά πράξεώς της ετροποποίησε την εν λόγω πιστοποίησιν, ουδεμίαν ασκεί, ως προς την έλλειψιν δικαιοδοσίας του δικάσαντος Διοικητικού Εφετείου, επιρροήν, εφ' όσον η πράξις αυτή αποδυναμούται εκ του δεδικασμένου της αποφάσεως του έχοντος δικαιοδοσίαν δικαστηρίου. Συνεπώς, κατά την γνώμην ταύτην, η προσβαλλομένη απόφασις θα έπρεπε να αναιρεθή δι' έλλειψιν δικαιοδοσίας του δικάσαντος δικαστηρίου, του λόγου τούτου, ως εκ της φύσεώς του, ερευνωμένου αυτεπαγγέλτως υπό του αναιρετικού.

7. Επειδή, το άρθρ. 16 του Ν.Δ. 1266/1972, εις το οποίον διαγράφεται η διοικητική διαδικασία, η τήρησις της οποίας επιβάλλεται επί ποινή απαραδέκτου της προσφυγής εις το δικαστήριον (άρθρ. 17 παράγρ. 4 Ν.Δ. 1266/1972), ορίζει εις την παράγρ. 1 ότι : "Κατά πάσης πράξεως της διευθυνούσης Υπηρεσίας, κρινομένης υπό του αναδόχου του έργου ως βλαπτικής εννόμου συμφέροντος αυτού, χωρεί ένστασις. Εκτός αν άλλως ορίζεται εις ειδικάς περιπτώσεις υπό του παρόντος Ν.Δ/τος ή των εις εκτέλεσιν αυτού εκδιδομένων Β.Δ/των, η ένστασις ασκείται εντός

./.

ανατρεπτικής προθεσμίας 15 ημερών από της καθ' οιονδήποτε τρόπον επιδόσεως τω αναδόχω της πράξεως, διά καταθέσεως εις το γραφείον της διευθύνουσας Υπηρεσίας".

8. Επειδή, διά της προσβαλλομένης αποφάσεως εγένετο δεκτόν ότι ο αναιρεσείων κατά του ανωτέρω, υπ' αριθμ. Τ.Τ./Π6/111/4713/85/3.7.1986, εγγράφου του Λιμενικού Ταμείου Δωδεκανήσου, διά του οποίου εγνωστοποιήθη προς αυτόν η περικοπή εκ του 11ου λογαριασμού ποσού 1.652.560 δρχ., ήσκησε δι' υποβολής και όχι διά καταθέσεως την από 4 Ιουλίου 1986 ένστασίν του, την οποίαν απηύθυνε προς την Διεύθυνσιν Τεχνικών Υπηρεσιών Νομού Δωδεκανήσου. Κατά της τεκμαιρομένης, λόγω απράκτου παρόδου της κατά νόμον προθεσμίας, απορρίψεως της ενστάσεως ταύτης εκ μέρους της Προϊσταμένης Αρχής (Δ.Τ.Υ.Ν. Δωδεκανήσου) ο αναιρεσείων ήσκησεν αίτησιν θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων. Υπό τα δεδομένα ταύτα, το δικάσαν δικαστήριον, διαπιστώσαν και πλημμελή τήρησιν της υπό του νόμου διαγραφομένης διαδικασίας κατά την άσκησιν της ως άνω αιτήσεως θεραπείας, εδέχθη ότι εν προκειμένω, εφ' όσον τόσον η ανωτέρω ένστασις του αναιρεσειόντος δεν ησκήθη διά καταθέσεως ταύτης εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν, ως υπό του νόμου απαιτείται, όσον και η αίτησις θεραπείας ησκήθη πλημμελώς, δεν ετηρήθη η, κατά τον νόμον, διοικητική διαδικασία, ως εκ τούτου δε διά της προσβαλλομένης αποφάσεως απερρίφθη, ως απαράδεκτος η αχθείσα ενώπιον του δικάσαντος Διοικητικού Εφετείου προσφυγή του αναιρεσειόντος.

9. Επειδή, η προσβαλλομένη απόφασις, διά της οποίας εγένετο, κατά τα εις την προηγουμένην σκέψιν, δεκτόν ότι συντρέχει εν προκειμένω παράβασις του νόμου κατά την άσκησιν υπό του

/.

αναιρεσειόντος της ενστάσεώς του εκ του ότι η ένστασις τούτου υπεβλήθη και δεν κατετέθη εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν, δεν είναι σύμφωνος προς τον νόμον. Τούτο δε διότι, κατά την έννοιαν της ανωτέρω παρατεθείσης παραγρ. 1 του άρθρ. 16 του Ν.Δ. 1266/1972, διά την άσκησιν εκ μέρους του αναδόχου εκτελέσεως δημοσίου έργου ενστάσεως κατά βλαπτικής εννόμου συμφέροντός του πράξεως της Διευθυνούσης Υπηρεσίας αρκεί η υποβολή της ενστάσεως ταύτης εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν διά καταχωρήσεως αυτής εις το οικείον βιβλίον πρωτοκόλλου. Συνεπώς, ο σχετικός λόγος της υπό κρίσιν αιτήσεως, διά της οποίας, ειδικώτερον, προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της ως άνω, παραγρ. 1 του άρθρ. 16 του Ν.Δ. 1266/1972, δοθέντος ότι η ένστασις του αναιρεσειόντος κατά του υπ' αριθμ. Τ.Τ./Π6/111/4713/85/3.7.1986 εγγράφου του Λιμενικού Ταμείου Δωδεκανήσου υπεβλήθη εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν την 4 Ιουλίου 1986 υπ' αριθμόν πρωτοκόλλου 2006, πρέπει να γίνη δεκτός, ως νόμω βάσιμος. Και ναι μεν, κατά τα ανωτέρω, το δικάσαν δικαστήριον, προκειμένου να καταλήξη εις απόρριψιν, ως απαραδέκτου της προσφυγής του αναιρεσειόντος έλαβεν υπ' όψιν τόσον την ως άνω πλημμέλειαν κατά την άσκησιν εκ μέρους του αναιρεσειόντος της ενστάσεώς του, όσον και την διαπιστωθείσαν παράβασιν της υπό του νόμου προβλεπομένης διαδικασίας κατά την άσκησιν της αιτήσεως θεραπείας, πλην η αποδοχή του ως ανωτέρω προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως επάγεται την καθολικήν αναίρεσιν της προσβαλλομένης αποφάσεως, διότι, εφ' όσον διά της προσβαλλομένης αποφάσεως η προσφυγή του αναιρεσειόντος απερρίφθη, ως απαράδεκτος, λόγω της συνδρομής αμφοτέρων των ως άνω πλημμελειών, είναι άδηλος η επί της προσφυγής τελική κρίσις του δικάσαντος Διοικητικού Εφετείου, εάν τούτο ήθελε δεχθή ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω παράβασιν του νόμου εκ του ότι η ως

Αριθμός 1434/1999

-12-

άνω ένστασις του αναιρεσειόντος υπεβλήθη και δεν κατετέθη εις την Διευθύνουσαν Υπηρεσίαν.

10. Επειδή, κατά ταύτα, δεκτής καθισταμένης της υπό κρίσιν αιτήσεως διά τον προδιαληφθέντα λόγον, δέον όπως η μεν προσβαλλομένη απόφασις αναιρεθῆ εν τω συνόλω της, της ερεύνης του ετέρου των προβαλλομένων λόγων αναιρέσεως παρέλκουσης, ως αλυσιτελούς, η δε υπόθεσις, χρήζουσα διευκρινήσεως, κατά το πραγματικόν αυτής μέρος, παραπεμφθῆ, συμφώνως προς την διάταξιν της παραγρ. 2 του άρθρ. 57 του Ν.Δ. 170/1973 (Α. 229, άρθρ. 57 παράγρ. 1 Π.Δ. 18/1989, Α. 8), ενώπιον του δικάσαντος δικαστηρίου προς νέαν κατ' ουσίαν κρίσιν.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την υπό κρίσιν αίτησιν.

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 2490/1991 απόφασιν του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς.

Παραπέμπει την υπόθεσιν εις το Τριμελές Διοικητικόν Εφετείον Πειραιώς, κατά τα εις το αιτιολογικόν.

Διατάσσει την επιστροφήν του κατατεθέντος παραβόλου. Και,

Επιβάλλει συμμέτρως εις το Ελληνικόν Δημόσιον και το Λιμενικόν Ταμείον Δωδεκανήσου την δικαστικήν δαπάνην του αναιρεσειόντος εκ δραχμών είκοσιν οκτώ χιλιάδων (28.000).

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 25 Ιανουαρίου 1999 και στις 3 Φεβρουαρίου 1999

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος

Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος

Μ. Ιωαννίδου

/.

Αριθμός 1434/1999

-13-

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 22ας Απριλίου 1999.

Ο Πρόεδρος του Α' Τμήματος Η Γραμματέας του Α' Τμήματος

N. Παπαδημητρίου

Ευαγ. Κουμεντέρη

ΕΘΕΣΡΑ
17-3-96
Α

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Αθήνα 24/10/2003
Ο Προϊστάμενος
του Αρχείου του
Συμβουλίου της Επικρατείας

N. P. Στεφανάκης

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Για τη νόμιμη σήμανση
Αθήνα 24/10/2003
Ο Προϊστάμενος
Του Αρχείου
του Συμβουλίου της Επικρατείας

N. P. Στεφανάκης